

udover det at vise, hvor mange Bevillinger der er søgt og givet, det falder jo nemlig sammen. Men da Dokumentet ikke skal medfølge ved Ansøgningen, faar man ikke altid at vide, om det drejer sig om en første eller en anden Prioritet, og endnu mindre, om det er 4½ eller 5 eller 5½ pCt., der er Tale om. Det er vist meget almindeligt, at man søger om en saa høj Procent, at man er sikker paa at kunne holde sig indenfor det, man faar Bevilling til.

Naar det ærede Medlem dernæst mener, at det burde tydeligere pointeres i Lovforslaget, at der skal en Ansøgning til for at faa Bevillingen, er jeg enig med det ærede Medlem. Det kan være heldigt, at det fremgaar saa tydeligt som muligt af Teksten, men jeg glæder mig over, at det ærede Medlem ogsaa synes at være enig i, at mundtlige Ansøgninger kunne være tilstrækkelige. Det, man skulde opnaa, var jo netop, at man ikke skulde behøve at skrive, men det kan godt udtrykkes mere tydeligt, end Tilfældet er. For øvrigt har jeg overfor en tilsvarende Betragtning, som kom frem fra et æret Medlem i Folketinget, gjort opmærksom paa, at i 4de Stykke hedder det: „Nægter Retsskriveren at meddele en begært Bevilling....”. Deri ligger der altsaa, at der skal være en Ansøgning, enten mundtlig eller skriftlig, ellers kan der jo ikke være Tale om, at Retsskriveren kan nægte den. Men jeg har ikke noget imod, at det kommer til at staa endnu tydeligere, naar man blot er klar over, at en mundtlig Ansøgning er tilstrækkelig.

Det kan være, at det ærede Medlem har Ret i — paa det Punkt er jeg mere tilbøjelig til at give det ærede Medlem Ret —, at det kan medføre Vanskeligheder, naar der ikke er nogen Bestemmelse om, at Tidsfristen for Lovens Ikrafttræden skal være større end den almindelige, som jo er 8 Dage efter Bekendtgørelsen i Lovtidende. Det er dog ikke noget stort Spørgsmaal. Selv om der under alle Omstændigheder vil ligge og vel ogsaa, hvis man sætter en større Tidsfrist, vil komme til at ligge en Del Ansøgninger, der ikke er ekspederet, maa det vel gaa paa den Maade, at Amtmanden sender Ansøgningerne tilbage og gør de vedkommende Ansøgere opmærksom paa, at nu skal det ifølge den ny Lov foregaa paa den og den Maade. Selvfølgelig skal der ikke baade betaales Stempel af Ansøgningen og tillige Stempel af Rentebevillingen. Det kan være, at disse Vanskeligheder blive noget færre, naar der i Lovforslaget indsættes en Bestemmelse om en noget længere Tidsfrist.

Jeg har ikke nogen Betænkelighed ved, at der ikke i Lovforslaget er givet en udtrykkelig Undtagelse for Færøernes Vedkommende. Det er en Selvfølge, at man ikke ved denne Lov kan indføre en ny Stempelpligt for Færøerne. Men hvis Loven i øvrigt skal gøres til Genstand for Ændringer, saa kan der naturligvis ogsaa komme en Bestemmelse om, at denne Stempelpligt ikke gælder for Færøerne.

Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) mente, at der kunde være nogen Fare for, at man vilde forstaa næstsidste Stykke, at „ingen Obligation, hvorved der gives Pant i fast Ejendom, og hvori der betinges højere Rente end 4 pCt. p. a. indtil 6 pCt. p. a. inkl., maa udleveres i tinglæst Stand, forinden fornøden Rentebevilling er meddelt og behørig stemplet”, saaledes, at ogsaa Kreditforeningsobligationer med en større Rente end 4 pCt. herefter skulde have saadan Paategning og svare Stempelafgift. Ja, hvis dette Stykke havde dannet Indledningen til Lovforslaget, vilde det ærede Medlem have haft Ret i sine Betænkeligheder, saa vilde man med Rette kunne gaa ud fra, at det principale, det, man begynder med at slaa fast, er, at ingen Obligation maa udleveres o. s. v.; men efter det Sted i Lovforslaget, hvorpaa Bestemmelsen staa, efter at man udtrykkelig har gjort opmærksom paa, at det er de i Lov af 6. April 1855 § 2 omhandlede Bevillinger, der omhandles i denne Lov, tror jeg ikke, at nogen Domstol vilde gaa ud fra, at man derved pludselig forandrer Bestemmelserne i Loven af 1850 og for den Sags Skyld ogsaa i Loven af 1855. Men ogsaa dette er jo et Punkt, der, da det synes, at man vil have Forslaget i Udvalg, kan gøres til Genstand for nærmere Overvejelse, og hvor det ikke kan skade, at Meningen er saa tydelig udtrykt som muligt.

Naar det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) henstillede at optage de i Stempelovens § 90 omhandlede Satser i dette Lovforslag, skal jeg ikke have noget mod at overveje det, men det var ganske vist under en lidt anden Forudsætning, at man satte disse Satser ind i Stempelovens § 90, idet man gik ud fra, at man saa ophævede Bestemmelsen i § 2 i Loven af 6. April 1855; det synes der at være ret stor Enighed om, at man ikke skal gøre, og det har jeg, som sagt, ogsaa mine store Betænkeligheder ved. Jeg er bange for, at det dog i nogen Grad vil føre til, at Renten vil gaa opad ved de Laan, der ydes mod Pant i fast Ejendom, og jeg synes ikke, at der er nogen Grund til at gøre noget som helst, der kunde medføre det. Om man saa,